



ת"פ 18504/09/16 - בית המכס ומע"מ ירושלים נגד נירדר הנדסה ופיקוח בע"מ, סולי ניר, רבחי עבד אלסלאם

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 18504-09-16 בית המכס ומע"מ ירושלים נ'
נירדר הנדסה ופיקוח בע"מ ואח'

בפני כבוד השופטת בכירה שרון לארי-בבלי
בעניין: בית המכס ומע"מ ירושלים

המאשימה

נגד

1. נירדר הנדסה ופיקוח בע"מ

2. סולי ניר

3. רבחי עבד אלסלאם

הנאשמים

גזר דין

רקע

בתקופה הרלבנטית לאישום, היו הנאשם 2 (להלן- **הנאשם**) והנאשם 3 מנהליה הפעילים של הנאשמת 1- היא חברת נירדר הנדסה ופיקוח בע"מ.

בכתב האישום המתוקן נטען כי בתקופה שבין מרץ 2013 ועד נובמבר 2014, קיבלו הנאשמים לידיהם 33 חשבוניות על שם שלוש חברות שונות, בסך כולל של 18,493,760 ₪, שסכום מס התשומות הגלום בו הוא 2,802,236 ₪, וזאת מבלי שהחברות שעל שמן החשבוניות ביצעו את העסקאות המפורטות בהן. נטען בפירוט כי בתקופה שבין מרץ 2013 ועד ינואר 2014 קיבלו הנאשמים לידיהם 18 חשבוניות כוזבות על שם חברת מ.ג. קאדי בע"מ בסך 10,508,900 ₪, כאשר מס התשומות הגלום בהן הינו בסך של 1,583,900 ₪; בתקופה שבין פברואר ועד אפריל 2014 קיבלו הנאשמים לידיהם 8 חשבוניות כוזבות על שם חברת א. שילו בנייה בע"מ, בסך 5,498,800 ₪, כאשר מס התשומות הגלום בהן הינו בסכום של 838,800 ₪; ובתקופה שבין מאי ועד נובמבר 2014 קיבלו הנאשמים לידיהם 7 חשבוניות כוזבות על שם חברת ע.ד. סחר בע"מ בסך של 2,486,060 ₪, כאשר מס התשומות הגלום בהן הינו בסך של 379,536 ₪. נטען כי הנאשמים כללו את החשבוניות הנזכרות לעיל בדוחות התקופתיים שהגישו למע"מ וניכו את מס התשומות הגלום בהם בכוונה להתחמק מתשלום מס.

נוכח האמור, הוגש נגד הנאשמים כתב אישום המייחס להם ביצוע 33 עבירות של ניכוי מס תשומות ללא מסמך בכוונה להתחמק מתשלום מס ובנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 117(ב)(5) ו-117(ב)(3) לחוק מס ערך מוסף, התשל"ו-1975 (להלן- **חוק מס ערך מוסף**).



ההליך שבפניי נמשך זמן מה ועבר בין מספר מותבים בבית משפט זה, ומשכך מצאתי להרחיב בדבר השתלשלותו;

ביום 8.9.16 הוגש כתב האישום נשוא הליך זה. ביום 18.09.17, ולאחר שהמשא ומתן בין הצדדים בהליך מקדמי לא נשא פרי, הועבר התיק לשמיעת ראיות. ביום 24.09.17 ניתנה תשובה מפורטת לכתב האישום (בפני כב' השופט א' גורדון).

ביום 07.01.18 הודיעו הצדדים לבית המשפט כי הגיעו להסדר טיעון, לפיו יודו ויורשעו במיוחס להם בכתב האישום, וכי סכום המחדל יעמוד על סך של 1,800,000 ₪ אשר ישולם עד ליום 01.11.18. הוסכם כי לאחר התשלום תעתור המאשימה לעונש של 12 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי וקנס, וכי אם לא יבוצע תשלום המחדל כאמור יהיו הצדדים חופשיים בטיעוניהם.

ביום 17.01.18 הודו הנאשמים והורשעו בעבירות המיוחסות להם בכתבה אישום. במסגרת הסכמות הצדדים, הופנו שני הנאשמים לעריכת תסקיר שירות מבחן בעניינם.

ביום 19.03.19 ולאחר שהתברר כי הנאשם אינו עומד על הודאתו, הרשה בית המשפט (כב' השופט א' גורדון) לנאשם ולנאשמת 1 לחזור בהם מהודאותיהם. הנאשם 3 דבק בהודאתו, וביום 30.4.19 נגזר דינו. ערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי על חומרת העונש- נדחה (ראו עפ"ג 24769-06-19).

משהורשו הנאשם והנאשמת 1 לחזור בהם מהודאותיהם, הועבר התיק אליי לשמיעת ראיות.

ביום 10.06.19 התקיים דיון לפי סעיף 144 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, שבסופו נקבעו מועדי שמיעת ראיות.

ביום 14.11.19 הודיעו הצדדים כי הגיעו, פעם נוספת, להסדר טיעון, ולפיו הנאשם יודה בשמו ובשם הנאשמת 1, והם יורשעו במיוחס להם בכתב האישום. באשר לעונשו של הנאשם, הוסכם כי נוכח עקרון אחידות הענישה תעתור המאשימה לעונש שהוטל על הנאשם 3 בגזר דינו, ובאשר לנאשמת 1 הוסכם כי הצדדים יעתרו במשותף לקנס של 10,000 ₪.

בדיון מיום 18.11.19 הודה הנאשם בשמו ובשם הנאשמת 1, וטיעונים לעונש נשמעו בו בדיון.

ראיות לעונש

במסגרת שלב הטיעונים לעונש, ולאחר שב"כ המאשימה טענה את טענותיה, ביקש ב"כ הנאשם להעיד את הנאשם. הגם שהוער לב"כ כי השלב להגשת ראיות לעונש הינו בטרם טיעוני הצדדים לעונש, ניתנה לו אפשרות כמבוקש.

במסגרת עדותו, נשאל הנאשם בדבר הרקע להקמת החברה- הנאשמת 1- כמו גם על היחסים בינו לבין הנאשם 3, והרקע לשותפותם העסקית. עוד בעדותו מסר הנאשם כי בשלב הקמת החברה, ניתן לו אישור לפתוח החברה המשותפת עם הנאשם 3, חרף ידיעתם של גורמי האכיפה במע"מ כי הנאשם 3 מתנהל באופן שאינו תקין. בשלב זה, כמו גם בשלבים נוספים בעדותו של הנאשם, התנגדה ב"כ המאשימה לעדות כאמור. נטען על ידה כי הנאשם מעיד הלכה למעשה על תכנים שנמצאים בליבת חומר הראיות בתיק, ומשהחליט הנאשם להודות במיוחס לו- אל לו להציג גרסאות הסותרות את האמור בכתב האישום המתוקן.



במהלך עדותו של הנאשם ניסה ב"כ להעלות טענות נוספות שתוקפות את עובדות כתב האישום בהן הודה הנאשם. במספר החלטות מאותו הדין הדגשתי בפני ב"כ כי ניסיונות להגשת מוצגים הסותרים את האמור בכתב האישום, או אשר קשורים להתנהלות הנאשם 3, לא יובאו בחשבון במלאכת גזר הדין.

תמצית טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה עמדה על נסיבות ביצוע העבירות, כמו גם על הפגיעה בערכים המוגנים שבבסיסן. בטיעוניה הדגישה כי תופעת החשבוניות הפיקטיביות הפכה בשנים האחרונות לתעשייה ענפה ורווחית, וזאת לנוכח הקלות בביצוע עבירות כגון דא. הודגש עוד, כי נוכח הפגיעה המשמעותית בערכים המוגנים, חזרה הפסיקה על הצורך ליתן משקל מכריע לשיקולי הרתעה על פני נסיבותיו האישיות של מבצע העבירה. בבחינת נסיבות ביצוע העבירה, הובהר כי עובדות כתב האישום אינן מבחינות בין הנאשם לבין הנאשם 3 שדינו נגזר זה מכבר. לדבריה, האחריות בגין ביצוע העבירות רובצת על שניהם באופן שווה.

באשר למתחם העונש ההולם, עתרה לאמץ מתחם הנע בין 20 ל-40 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי וקנס שנע בין 10-15 אחוזים. באשר לעונש המתאים, העניקה המאשימה משקל משמעותי לעקרון אחידות הענישה, ובשים לב לעונש שהושת על הנאשם 3 בפני מותב אחר, עתרה להשית על הנאשם עונש זהה, דהיינו: 18 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי למשך 6 חודשים וקנס כספי בסך 70,000 ₪.

ב"כ הנאשם טען, כאמור, טיעונים מרחיקי לכת שיש בהם כדי לסתור את העובדות בהן הורשע הנאשם. להלן יובאו טיעוניו לעונש כפי שנטענו לאחר מספר החלטות שניתנו על ידי במהלך הדין, ובהן הוריתי לב"כ למקד טיעוניו לשאלת העונש.

ב"כ הנאשם טען כי יש להשית עונש הנמוך מזה שהושת על הנאשם 3. לדבריו, עיקר הנטל והחובות של החברה רובץ על כתפיו, וקיימות נסיבות אישיות המטות את הכף אל עבר ענישה מקלה יותר. כך, תואר מצבה הבריאותי הקשה של בת זוגו, וכן טיפולו של הנאשם בבנם הפעוט בעל הצרכים המיוחדים. ב"כ הנאשם טען כי הנאשם אינו העבריין העיקרי בתיק, כי אם עבריין נגרר. הובהר על ידו כי הנאשם 3 הוא העבריין העיקרי, אשר התנהלותו הפלילית החלה עוד בחברות הקודמות שהיו בבעלותו. באשר להסרת המחדלים, נטען כי הנאשם עשה את מירב המאמצים להסרת המחדלים, וכן כי הביע חרטה ונטל אחריות מלאה למעשיו. נטען עוד כי נסיבות המקרה דן מחייבות מתן משקל משמעותי לשיקולי שיקום הנאשם. נוכח נסיבותיו האישיות, טען ב"כ הנאשם כי יש לבדל את עניינו של הנאשם מעניינו של הנאשם 3 ולהשית עליו ענישה מקלה יותר.

הנאשם בדברו האחרון התנצל על מעשיו, והבהיר כי הוא נוטל עליהם אחריות מלאה.

דין

על עובדות כתב האישום ומלאכת גזירת הדין

כמתואר לעיל, לאורכו של דיון הטיעונים לעונש, בין אם באמצעות עדות הנאשם ובין אם בטיעוניו שלו, ניסה ב"כ הנאשם לטעון בדבר נסיבות הקשורות לביצוע העבירה, הגם שאלה סתרו את עובדות כתב האישום בהן הודה הנאשם. משכך, מצאתי לחדד מושכלות יסוד בענין זה;



הלכה מושרשת בשיטתנו המשפטית היא כי במסגרת מלאכת גזירת הדין אין לו לבית המשפט אלא את עובדות כתב האישום המופיעות בפניו. נפסק כי "ככלל, על כתב האישום - ובפרט זה המתוקן במסגרת הסדר טיעון - לכלול את כל העובדות והנסיבות הרלוונטיות לביצוע העבירה. זאת, בין היתר, במטרה לתחום את הדין בעניינו של הנאשם ומן הטעם שהסדר הטיעון וכתב האישום שתוקן במסגרתו הם שמשקפים את ההסכמות אליהן הגיעו הצדדים" (ראו ע"פ 3667/13 ח'טיב נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 14.10.14), בפס' 22). בשים לב לכלל האמור, הרי שכאשר נאשם מודה בעובדות ובנסיבות כתב אישום במסגרת הסדר טיעון, שומה על הערכאה הדיונית להביא בחשבון רק את אותן עובדות ונסיבות בהן הודה הנאשם, מבלי להתחשב בעובדות שלא נכללו תחת כתב האישום המוסכם על הצדדים (ראו ע"פ 7349/14 מדינת ישראל נ' פלונית (פורסם בנבו, 14.05.15)(להלן- **עניין פלונית**), בפס' 15).

זאת ועוד; הכלל האמור בדבר העובדות המוסכמות במסגרת הודאתו של הנאשם, בין אם בהסדר טיעון ובין אם לאו, בא לידי ביטוי במסגרת תיקון 113 לחוק העונשין. כך, סעיף 40(ד) שעניינו הוכחת נסיבות ביצוע עבירה מורה:

(ד) בלי לגרוע מהוראות סעיף קטן (ב)(2), הודה הנאשם בעובדות כתב האישום, בין לאחר שמיעת הראיות ובין לפני כן, יכלול כתב האישום שבו הודה את כל העובדות והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

נפסק לא אחת כי סעיף זה בחוק העונשין משקף את הגישה הכללית לפיה על כתב האישום שהוגש במסגרת הסדר טיעון לכלול את כל העובדות והנסיבות הרלבנטיות לביצוע העבירה, וכי הודאתו של נאשם בעובדות אלה מבטאת את הסכמתו לעובדות ולנסיבות האמורות בו (ראו ע"פ 1548/17 זיינב נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 09.08.17), בפס' 21). בשים לב לאמור לעיל, נקבע בפסיקה כי דרך המלך להוכחת נסיבות הקשורות בביצוע העבירה במקרה של הסדר טיעון היא הכללתן בהסכמה בכתב האישום המתוקן, או לחילופין הגשת בקשה לערכאה המבררת להגשת ראיות בשלב הטיעונים לעונש לפי סעיף 40(ב)(2) לחוק העונשין (ראו **עניין פלונית**, בפס' 17), שמורה כי מתן היתר להגשת ראיות להוכחת נסיבות הקשורות בביצוע העבירה ינתן מקום בו מצא בית המשפט כי לא היתה לנאשם הזדמנות להגשת ראיות כאמור בשלב בירור האשמה או על מנת למנוע עיוות דין.

סקירת המצב החוקי בדבר עובדות כתב האישום במסגרת הסדר טיעון נועדה להדגיש כי ניסיונותיו של ב"כ הנאשם לנסות ולסתור את האמור בכתב האישום- נועדו לכישלון חרוץ. במסגרת מלאכת גזירת הדין על בית המשפט להתחשב אך בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כפי שעולות מכתב האישום. אדגיש כי נתונים אלה הודגשו לנאשם עוד בהודאתו "בסבב הראשון", ולאור הסתייגותיו מן האמור ניתנה לו האפשרות- שאינה ברורה מאליה כלל ועיקר- לחזור בו ממנה.

נוכח האמור, ובמסגרת שיקולי גזר הדין כפי שיובא להלן, בכל הקשור לנסיבות הקשורות לביצוע העבירה, יובאו בחשבון אך ורק עובדות כתב האישום בהן הודה הנאשם.

גזירת הדין- מתחם העונש ההולם

בפתח הדיון ניצבת השאלה האם לראות במעשים המיוחסים לנאשם כמהווים "אירוע" עברייני אחד, או שמא יש לקבוע מתחם עונש הולם נפרד לכל אחד מן האישומים.

כידוע, תיקון 113 לחוק העונשין לא הביא עמו הגדרה מפורשת למונח "אירוע", ומשכך הלכה פסוקה נדרשה לעניין זה. נפסק כי "ניתן לומר כי ברגיל קשר כזה בין עבירות ימצא כאשר תהיה ביניהן סמיכות זמנים או כאשר הן תהיינה חלק מאותה תוכנית עבריינית אף כאשר הן בוצעו לאורך תקופת זמן שאינה קצרה (אך מבלי שפרמטרים אלה ימצו את



מבחני העזר האפשריים לבחינת עוצמתו של הקשר בין העבירות) (ראו בפס' 5 לפסק דינה של כב' השופט ברק-ארז ב-ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 29.10.2014)). בשים לב למבחן הקשר ההדוק כפי שהותווה בפסיקה, אני סבורה כי יש לראות באישומים בהם הורשע הנאשם כמהווים אירוע עברייני אחד לצורך קביעת מתחם העונש ההולם. זאת, בהינתן אופי העבירות בהן הורשע, ריבוי והימשכותן לאורך תקופה סדורה. ברי כי אלה קשורות בקשר הדוק, באופן המבטא את התחמקותו של הנאשם, יחד עם הנאשם 3, מתשלומי מס.

בקביעת מתחם העונש ההולם, בהתאם לעקרון ההלימה, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

דומה כי אין חולק בדבר חומרת מעשיו של הנאשם. הפסיקה שבה וחזרה כי עבריינות כלכלית בכלל, ובתחום המיסים בפרט, יש בה כדי להוביל לפגיעה בציבור כולו. פגיעה כאמור מתבטאת במספר מישורים; היא פוגעת בערך השוויון בנשיאת נטל המס, משבשבת את פעילותו התקינה של מנגנון גביית המסים, כמו גם פוגעת במשק כולו. נפסק כי עבריינות מסים שקולה במידה רבה לשליחת יד לקופה הציבורית.

בשים לב לנזק הרחב העומד בבסיס ביצוע העבירות דנן, עמדה הפסיקה על הצורך לנקוט במדיניות ענישה מחמירה. ראו לעניין זה הדברים שהובאו זה מכבר ב-רע"פ 4791/08 נפתלי כהן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 09.02.09), לפיהם "עוד נקבע כי בעבירות ממין זה יש ליתן משקל יתר לשיקולי ההרתעה על פני שיקוליו האישיים של הנאשם, בין היתר בגלל הקושי לאתר עבירות ממין זה והחשיבות לעגן ולחדד את האיסור הפלילי בהעלמות מס" (בפס' 14). הלכה זו לא איבדה מכוחה ורלבנטית גם כיום. כך למשל, ראו, מהעת האחרונה ב-רע"פ 6779/19 מפארג'ה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 27.10.19), בפס' 7).

בחינת נסיבות ביצוע העבירות מצביעה על כך שמידת הפגיעה בערך המוגן הינה ברף הגבוה. דומה כי עובדות כתב האישום מדברות בעד עצמן ומתארות תקופה בה פעלו הנאשמים באופן שיטתי להתחמק מתשלום מס בסכום משמעותי של למעלה מ-2.8 מיליון ₪. העובדה כי המעשים בוצעו בתקופה של כשנה וחצי, כמו גם כמות החשבוניות הכוזבות שהנפיקו, והסכום שממנו התחמקו מתשלום, יש בה כדי להעצים את חומרת מעשיו של הנאשם, אשר על פי הודאתו בוצעו בנסיבות מחמירות. למותר לציין כי המדובר בעבירות שבוצעו תוך תכנון ושיטתיות, והדבר נטוע בסוג העבירה בה הורשע הנאשם הכוללת יסוד של מטרה.

באשר להסרת המחדל על ידי הנאשם, לא הוכח הסכום ששולם על ידי הנאשם לצמצום המחדל, אולם בהתייחס לטיעוני המאשימה אתן משקל מסוים לעובדה כי חלק מצומצם מאוד מן הסכום הושב לאוצר המדינה. אדגיש כי בין אם לפי טיעונו של ב"כ הנאשם ובין אם לפי טיעונו של ב"כ המאשימה, הרי שמדובר בסכום חלקי ומצומצם ביותר, שאינו משתווה ולו במעט לסכום אותו התחמקו הנאשמים מלשלם במסגרת תשלומי המסים.

באשר למדיניות הענישה הנוהגת, זו נועדה לתת משקל משמעותי לשיקולי הרתעה על פני מתן משקל לנסיבותיו האישיות של הנאשם, ובאה לידי ביטוי בעונשי מאסר מאחורי סורג ובריח. ברי כי הדבר תלוי באופי העבירות, ובפרט היקף ההתחמקות ממס והמאמצים שנעשו להסרת המחדל. מכל מקום, בשים לב לעובדה כי כתב האישום לא מבדיל בין פועלו של הנאשם לבין פועלו של הנאשם 3 שהורשע זה מכבר, מצאתי לאמץ את מתחם העונש ההולם שנקבע על ידי חברי, כב' השופט א' גורדון (ראו גזר דין נאשם 3 מיום 30.04.19) הנע בין 12 ל-32 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה וקנס.



העונש המתאים

הנאשם נעדר עבר פלילי וזוהי לו הסתבכות ראשונה בפלילים. כיום הוא עובד בתור נהג מונית, והובהר כי קיומה של החברה- נאשמת 1- נועד אך לשם תפקידו בתור נהג מונית, מבלי שהוא עוסק בתחום הבנייה כבעבר.

אתן משקל מסוים להודאתו של הנאשם במסגרת הסדר טיעון. כלל ידוע הוא כי הקלה בעונש תיתן למודה במיוחד לו, הנוטל אחריות וחוסך מזמנו של בית המשפט. ברם, בנסיבות המקרה דנן קשה לראות בנאשם כמי שחסך מזמנו של בית המשפט- ההיפך הוא הנכון. הימשכות ההליכים הובילה לסחבת של ממש, הנשענת במידה לא מעטה על התנהלותו של הנאשם. עם זאת, התרשמתי מדברו האחרון של הנאשם כי הוא נטל אחריות למעשיו ומבין את הפסול בהם.

ב"כ הנאשם טען כי מצבה הבריאותי של בת זוגו של הנאשם אינו תקין, ואף הציג שורה של מסמכים רפואיים המעידים על נכותה. בתוך כך, עולה כי הנאשם אף אחראי לפרנסת הבית כמו גם לטיפול בילדם בעל הצרכים המיוחדים.

אין בידי לקבל את טענת ההגנה לפיה יש לתת משקל משמעותי לשיקולי שיקומו של הנאשם. אכן, לנסיבותיו של הנאשם יינתן משקל במסגרת שיקול הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, אולם לצד זאת יוזכר, כפי שהובא לעיל, כי בעבירות כלכליות כגון דא הלכה היא כי ישנה חשיבות למתן משקל משמעותי לשיקולי הרתעת היחיד והרבים, ולא מצאתי כי נסיבות המקרה דנא מלמדות על צורך לסטות מהלכה זו.

ליבת המחלוקת בין הצדדים נעוצה בשאלת העונש המתאים שיושת על הנאשם. האם, כדברי המאשימה, יש להשית עליו עונש הזהה לעונשו של נאשם 3 בשים לב לעקרון אחידות הענישה; או שמא, כדעת ההגנה, יש להעניק משקל משמעותי לשיקולי שיקום, כמו גם ליתר נסיבותיו האישיות של הנאשם, ולהשית עליו עונש מצומצם משמעותית מזה שהושת על הנאשם 3.

כידוע, עקרון האחידות בענישה זכה במרוצת השנים למעמד מיוחד בשיטתנו המשפטית. בשורה ארוכה מאוד של פסקי דין נקבע כי על הערכאות הדיוניות להקפיד על עקרון זה, ובפרט כאשר עסקינן בנאשמים שהורשעו במסגרת אותה הפרשה, לרבות שמירה על מדרג הולם בין העונשים לבין מידת האשמה בבסיס המעשים בהם הורשעו (ראו לעניין זה ע"פ 2166/18 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 17.05.18), בפסקה 10). לצד זאת הובהר כי "אכן, אין המדובר בכלל "מתמטי" שבלעדיו אין, כי אם בשיקול אחד מבין מכלול השיקולים הרלוונטיים לגזירת העונש" (ראו ע"פ 27/17 בסל נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 12.12.17) בפס' 11).

עיינתי בגזר דינו של הנאשם 3 והתרשמתי כי שם, כמו פה, התקיימו נסיבות אישיות שניתן להן משקל מסוים. לצד נסיבות אישיות אלה, ברי כי יש ליתן משקל ממש לשיקולי התרעת היחיד והרבים, כנדרש על פי הלכה פסוקה. על כך אוסיף כי הנאשם 3 אכן חסך זמן שיפוטי יקר.

לנוכח האמור לעיל, בשים לב לחלקם המשותף והשווה של הנאשמים בביצוע המסכת העבריינית, כמו גם נוכח הצורך לנקוט במדיניות ענישה מחמירה שיש בה כדי להביא למיגור תופעת עבריינות המיסים, מצאתי כי יש להשית על הנאשם עונש זהה לעונשו של הנאשם 3.

אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 18 חודשי מאסר בפועל. הנאשם יתייצב לריצוי מאסרו ביום 5.5.2020 בשעה 9.00 בבית המעצר ניצן.



לצורך הבטחת התייצבותו - יחתום על ערבות עצמית בסך 100,000 ₪ וימציא ערב צד ג' עם הכנסה מוכחת על סך 50,000 ₪.

ב. צו עיכוב יציאה מן הארץ למשך 6 חודשים.

ג. מאסר למשך שישה חודשים וזאת על תנאי למשך שלוש שנים, והתנאי שלא יעבור הנאשם עבירת לפי סעיף 117(א)-(1)-(5) או 117(ב) או 117(ב1) לחוק מס ערך מוסף. התנאי יחול מיום שחרורו מן הכלא.

ד. קנס בסך 70,000 אלף ₪ או 300 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב - 20 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.3.2020.

נוכח הסכמת הצדדים במסגרת הסדר הטיעון, אני גוזרת על הנאשמת 1 את העונשים הבאים:

א. קנס בסך 10,000 ₪ אשר ישולם ב-2 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.3.2020.

מזכירות תשלוח ההחלטה לשב"ס

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים.

ניתן היום, י"א טבת תש"פ, 08 ינואר 2020, בהעדר הצדדים.